Programes econòmics

Hi ha despeses, com el Mobile World Congres, que generen ingressos Foto: JOSEP LOSADA / ARXIU.

Els convido a fer un programa econòmic d'un partit polític seriós a Catalunya. Un partit que es proposi governar i que es presenta així als votants. En primer lloc s'ha d'establir el que volem fer, els objectius d'una política inversora. Una relació del que es vol fer en els distints sectors: sanitat, educació, serveis socials, cultura, infraestructures, seguretat, residus, fiscalitat, habitatge, etc. Cal haver recollit una bona informació sobre el que es té i el que no es té, on hi ha els dèficits més urgents o més preocupants. No és fàcil.

En segon lloc, cal fer una rigorosa previsió sobre els recursos econòmics amb els quals es comptarà. Els que tindrem i quan els tindrem. Fonamental. Els qui facin aquest càlcul han de saber els recursos obtinguts en els anys anteriors i els factors que poden incidir –en més o en menys– en el futur immediat. Si la previsió es fa en forma de pressupost per a un exercici, s'ha de fer una distinció entre els recursos recaptats directament per la Generalitat, que són pocs, i els que ens arriben del govern espanyol. Els contribuents catalans paguem la major part dels nostres impostos a Madrid, que té la caixa. En relació amb aquests, s'ha de fer una previsió de morositat, com fan els empresaris en relació amb el cobrament de les seves factures. El govern espanyol és un morós no pas perquè no tingui els diners, sinó perquè una maniobra d'ofec distreu d'allò més i pot alentir el procés. Podem incrementar els recursos que rebem amb crèdit, però la Generalitat ja està molt endeutada i a les previsions de pagament cal sumar la rebaixa del deute convinguda i els interessos. Si acordéssim no pagar-los, ens situaríem de forma immediata al costat de Grècia, de la República Central Africana o del Congo.

Fins aquí els programes econòmics coincideixen força, amb mínimes excepcions. Ara arribem al punt central del programa: el de les prioritats. Tothom sap que mai podrem fer de cop tot el que es vol, sinó que s'haurà d'esglaonar en diferents anys. Els recursos són els que són, insuficients per a cobrir tot el que ens fa falta. Si un programa diu una altra cosa, toca campanes amb projectes inassumibles i ja el podem esborrar dels seriosos. Demagògia vol dir fer un programa impracticable. O bé possible en teoria, però abandonant sectors fonamentals. Per exemple, abocar tots els diners a sanitat en perjudici de l'educació. O bé considerar que no cal destinar un euro a cultura. Les prioritats defineixen força bé la naturalesa del partit, ja que indiquen el que és més important per al polític. Però ens movem en un terreny molt delicat. Mesures socials, abans que res? Potser sí, però no es pot despullar l'educació, ni els hospitals, ni els transports públics, ni els cossos de seguretat, ni el manteniment d'unes fonts d'energia, ni prescindir dels funcionaris. Hi ha despeses que porten ingressos, com és el cas del Mobile World Congress. Els programes econòmics requereixen bons professionals darrere d'ells, a les ordres dels polítics. És com fer un programa per a la seva família, però més complex. Establir prioritats i estudiar del que poden prescindir, sobretot.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-02-2016 Pàgina 42
-El Punt Avui. Barcelona 14-02-2016 Pàgina 18
-El Punt Avui. Camp i Ebre 14-02-2016 Pàgina 18
-El Punt Avui. Lleida 14-02-2016 Pàgina 18
-El Punt Avui. Maresme 14-02-2016 Pàgina 18

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/941311-programes-economics.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui